

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrsko slovence.

PRIHÁJA VSAKO NEDELO.

CENA NOVIN JE:

Za domače, če jih več	Za amerikance, če jih več
vkúp hodi 2 K,	vkúp hodi 4 K 20 f.
če samo edne 3 K.	če samo edne 5 K 40 f.

Cena vsakoga falata domá je 4 filerov; v Ameriki 10 filerov.

Dobijo se
v Čerensoveih pri **KLEKL**
JOŽEFI plebanoši v pokoji.
Cserföld, Zalamegye.

Na té naslov se naj poš i lajo: naročnina, glási i dári za Novine. Vsak pa naj podpiše svoje imé, ki kaj novinam naznanja.

Štrta nedela v postí.

„Oni záto lüdjé, gda bi vidili znamenje, štero je véino Jezus, pravili so, da je té zaistino on prorok, ki je pridoči na té svét“. (Jan. VI. 14.)

Tak, drági krščeniki, ti lüdjé so prav meli, kda so Jezusa za Božega Odkúpitela, za tistoga velikoga proka meli, ki na svet more priti, da čüde iz svoje moči zvün Bogá nišče ne more delati.

Jezus je právi Bog, zato ka je v denešnjem evangeliji pripovedano čüdo iz lastne moči véino. Po toj čüdi je on nepremágavno dokázao da láda z božov oblástjov, da je ednoga bistva z večnim Očom, i mi moremo kda si to premislimo, zriknoti „Te je právi Bog“ (Jan. I. V. 20). I, kda to spregovorimo se moremo túdi z radostjov napuniti, da tisti, ki je naš zveličiteo je ne prosti človek, nego má v sebi vretine neskončane bláženosti. Kak tolažilno je tolažilno je to za nas, da je Kristuš právi Bog! Da je on právi Bog, je naša vera bože delo, to je to najsvetejše i najpopolnejše, štero nas vkaniti ne more. Ne človeče niti angelsko, nego bože delo je naša vera. Tisti, ki je „svetlost iz svetlosti, právi Bog iz právega Boga“, kak ga nezmotliva maticerkev imenüje, je nazvesto vero katoličansko. I rávno záto je pravična vsaka reč, stero je spregovoro, vsaki návuk, šteroga je dao, vsako obečanje, štero nam je naznana. Té vsegamočni Bog je obečao da do konca sveta z mater cérkevjev ostáne, da ne dopústi jo od peklenske moči se obladiti, da ona bo, kak po svetom Pavli, svojem apoštoli naznanja „Steber i trdna podlaga pravice“ (I. Tim. III. 15).

Kakša tolažba za nás drági krščeniki, da so našo vero ne lüdjé nastavili, nego Bog, ki kaj obeča za ver-

no spunitev vere, túdi lahko dá, da je vse njegovo. Kak velika mirovnost nam lahko obséde srce v žitki i v smrti, da mámo vero tistoga, ki je nespremenliv i rávno záto se njegova vera túdi ne da spremeniti.

V kak velikoj nevarnosti so drügoverniki, da se na veke pogübjijo — štere nevarnosti mi katoličanci ne poznamo.

Mi smo stálni, nepremoglivi, trdni v toj zavesti, da ne moremo krivo vervati, dokeč nasledüjemo navuk katoličanske matere cerkve i v nas se nigdár ne more občúti dvojnost, da blodimo vu veri, ár je Jezus Bog, ki je našo vero véio. Drügoverniki če samo teliko dvojnosti dobijo zavolo krive svoje vere, kak je gorčično (muštarovo) zrno, pogübjijo se, če ne postanejo katoličanci. Samo če so trdno prepričani, zagvüšani, da je njihova vera práva i vervati pa zdržati ščejo vse, kaj je Kristuš véio i ne što drügi te se morejo túdi oni zveličati, da potakšem so popravici že katoličanci i samo po iméni krivoverci. Bog je po svojem Sini naime vse národe odkúpo i vsakoga šče zveličati. Če ga ne more v katoličansko mater cerkev, med njéne, kotrige, to je v njéno telo spraviti po povrnjenji, správi ga v njéno düšo to je da njemi volo dá vse vervati i zdržati, kaj je Kristuš véio i tak je té več ne krivovernik, nego právovernik i kotruga v dühi katoličanske matere cérkvi zvüna štere ne ga zveličanja, čeravno na videž ešče ne med njéne kotrige zapsani.

Jezus je právi Bog, prava je záto njegova vera; katoličanci veselimo se, mi mamó zato milošče sedméri svest, drügoverniki samo stüdenca májo brez vretine, kak je to sam Bog že v starom zakoni naznana po yeremiji pro-roki od onih, ki od Bože vere odsto-

pijo i si človečo iščejo rekoč: „Dvojo hüdobijo je napravilo moje lüdstvo: ostavili so me, vretino žive vodé i skopali so si stüdenca, stüdenca zasipajoče se, šteri vodé nemorejo držati.“ (Jer. II. 13.)

Da kde ne ga Kristuša, ne ga túdi njegovih milost. Kristuša mamó i njegove blagoslove, kaj drügo ešče potrebüjemo? Gledajte, drügovernik, če šče se zveličati, more svojo vero tajiti i tisto sprejeti, kaj je predstem morebit z celoga srca sovražo. Kak žmetno je to!

Nam je pa ne potrebno nigdár zvedavati — je li prav, kaj verjem — ali ne — da na vso dvojnost z tov ednov rečjov odgovorim: Kristuš. Kristuš je véio, njegova maticerkev mi naznanja to drügo mi ne trebe iskati, vere mi ne trebe tajiti, drüge mi ne iskati.

Hvala za vse té dobrote Kristuší ide. Kak njemi pa zahvalimo? Poštüjmo, držimo za velko njegovo vero, to je svojo katoličansko i zdržimo jo verno. Vnogi drügovernik bi se povrno, če bi mi poštüvali svojo právo vero. Kda drügoverniki vidijo nas v pétek meso jesti, po svétkah delati, nas čüjejo cifrasto preklinjati ešče Bogá, Dev. Marijo, lübléno svestvo, ali pa zvedijo naše opačlivo življenje, kak živemo v sváji, kak krádnemo, kak pijančivamo, nájbole pa kak šinfamo, ogrizávamo svoje pope, te si po pravici lahko zmisljijo i túdi zgučijo: tei se hvalijo, da májo právo vero pa so našči od nas? Ešče hüjši so. Polkrivovere že ne bi na sveti bilo, če bi mi redno spunjávali svoje krščenanske düžnosti, da to je stáro i istinsko pravilo: reči genejo, zglédi (példe) pa vlečejo.

Odgovor na pismo ednoga evangeličanca.

Drági Prijáteo!

Vi se meni, „močno gori poštúvanomi dühovniki“ tožite, zakaj vas, evangeličance Novine za korivoverce imenújejo. To, da bi vas šimfale, ali grajale, kak vi pišite, je ne istina; to nikde ne najdete v téh kršćanskih listah. To pa, da vas za krivoverce imenújejo je istina. Ali ne delamo to iz sovráštva ali kakšega drugoga grešnoga namena, nega 1) iz pravice i 2) iz lúbavi.

Iz pravice zato, ka prava vera je samo edna mogoča. Dvakrat dva je štiri i ne pét, niti tri. Bog je samo eden i nespremenliv, vero zato túdi samo edno more nastaviti, v šteroj ga njegovo stvarjenje vredno zna časciti i po pravici njemi slúžiti. Pri vašem gospodarstvu vi ravnate, ne istina? I če bi vam što nači ravnao, kak vi naménite, bi njemi pravili: ti krivo ravnáš, jaz nači ščem. Gledajte, dober Bog túdi samo to dela, ne morete njemi zato zameriti. On je svojega Sina poslao na svet, naj nas navči na pravo vero: I Té nas je navčo i zravnao je vse, kak more pri njegovom božem vérstvi biti. Ki njemi nači ravna, njemi rávno tak krivo ravna, kak vam, če vašemi ravnauji proti guči. Glédajté, zato imenújemo mi katoličanci vsako drugo vero, ne samo evangeli

čansko za krivo. Kristuš nam je pravo ka ki njegove motere cérki ne poslušá naj ga mámo za pogana i očitnoga grešnika, ali publikanuša to je krivovernika. Té reči v evangeliiji gornájdete. Kristuša bogati, je pa-je-li, ne slabo, nego dobro delo. Pa pitam vas, kak pa vi nas katoličance imenújete? Če za právovernike te ste dužni k nam stopiti ár je vsaki dužen pravico nasledúvati — če pa za krivovernike te pa ne smete zameriti, če mi vas túdi tak zovemo.

(Dale pride.)

Dom i svet.

Nova pravda se dela od nedelskoga počitka. Dotičnim družbam je že odposlana na pregled.

Kak delajo slobodnozidárce? Ogrizavajo dühovnike nüne, naj s tem ugled cerkveni oničijo, kaj teliko pomeni, da vero podkopajo. Edni tih nájbol besnih so taljanski slobodnozidárce. Po celom sveti razglasijo, kakše pestvije delajo popi pa nüne, Cerkevne osebe so en dugi čas trpele to čarno ogrizávanje, ali naslednje so pa na povelje višje cerkvene oblásti pravado podignole proti ogrizávajočim novinam. I kaj se je zgodilo? Od leta 1908-ga — do letos je sodnija 224 pisatelov osodila, ki so proti dühovnikom laži pisali.

Glejmo samo edno tih nájnovejših. V Saluzzo-i izhajajoče protiverne novine La Riscossa so obdužile dva brata dühovnika, poimeni Susia, da sta zmatterjov nesmileno ravnala. Vrejevavca novin je sodnija l. 1913. junija meseca na 14 mesečno vozo i 1160 lir (koron) štrofa osodila.

Poštenje dühovnikovo je poštenje Kristušovo. Zato če kje zvedimo, da od šteroga dühovnika laži trosijo, izvedimo ogrizavca i brez zamúde le pred sodnijo ž njim. Na vogrskom zdaj túdi ostrejša pravda bo vpelana zavolo ogrizavanja po spisih.

Proti dvoboji je močno nastopila stranka katoličanska centrum v Berolini. Dvoboj se právi, kda se dva bijeta zavolo poštenjá i „je praj tisti pošteni, ki drugomi vüho odseka, ali ga mori.“ To pogansko navado ščejo dobri možje iz družbe kršćanske odpraviti. Z cele moči moremo mi túdi dvoboji protidelati, zato ka je strašen smrten greh i pod velikimi cerkvenimi kaznimi (kaštigami) prepovedeni. Na Vogrskom je zdaj malo pred totem túdi eden ovoga k smrti strelo v dvoboji pa sta si svaka bila.

Rus si povekšava vojsko. Više tristojezér lüdih je podigno svojo vojsko i kúpúje vnogo reči k bojni potrebnih. Oficerje túdi ne smejo edno leto svoje

Zakonska sreća.

Želodčov Martin i Tinkova Margejta, sta bila v začetki svojega zakonskoga življenja srečniva i eden z ovim zadovolniva. Ali kaj, da je vsa sreća na tom sveti minliva! Pomali sta se med sebov navolila, žačnola sta se ogibat, pregovarjáti, nazadnje sta se bila i keliko ležeši je bio Margejtin jezik, teliko žmetnejša je bila Martinova pesnica. Vendar bi pa skoro pravo, da je bilo v moži menje hüdobje, nego v jezičnoj ženi. V maloj vési kje sta mogla nositi tak žmeten zakonski járem, podkopala je Margejta svojemi z ogrizávanjom i z ogovárjanjom vse poštenje. Posebno sosed, ki je meo že pred svádbov nikšo spico do Martina za volo nikše spokane grúške.

Eden vroči den je ležao Martin v senci za plotom svojega ograda. Rávno je začno dremati, ga zdrámi zadosta glasen glás njegove žené. Govorila je na ovom kraji plota z sosedom.

Razgovor je bio té le: „Filov“ (tak se je zvao sosed), Filov povej mi, kak bi se moža znebila. Jaz nemorem več ž njim živeti!“

„Margejta“ pravi sosed, ki je bio pun vse mogočega compra i praznih ver, „povej mi, ali je tvoj mož rad kühano okajeno meso?“ „Ves mrtev je za nje“. Skühaj njemi kak naj več moreš!“ „Zakaj?“ „Od dosta vžitoga okajenoga mesa človek oslepne. Gđa pa moža oslepiš, lahko ž njim napraviš, ka ščeš, i či ga túdi vmoriš, nemore ti nikaj, ár te ne de vido.“

Margejti je zažáro obráz, Martini so se pa raztégnola vüsta. Kühano okajeno meso je meo istina nad vse rad, na prázne vere pa nikaj ne dáo. Bio njemi je teda na menjen

dober i nedužen slačec. Potegno se je pod plot i čakao da bi razišla njegoviva prijátela vsaki v svoj kráj, kaj se je hitro zgodilo. Filov je bio naslonjeni na tisto razpokano grúsko i kak je lüknjo sršénovo. Sipali so se zdaj sršnjovje med razgovorom z rokov kimao zadeo je ž njov i Filov pa Margejta sta odbežala vsaki po svojoj poti. Gđa se je zdrážena svár pomirila, je Martin s tihim smehom stopo v svojo hižo. Skoro ne vervao, kak je mogoče, da je njegova žena tak náгла v svoji nalogi. Prijazno stopi s kühnje prednjega i njemi veli: „Martin či se dobro spominam, de vütro tvoj rojstni den. Zmiriva se i obečajva, da se ne va več kregala.“

Na to Martin: „Margejta, jaz se ne srdim. Ali napraviti moreš kaj dobroga za méne; vej znaš ka si ti túdi kaj poleg privoščiš.“

„Martin znaš, kaj ti sküham? Okajeno meso!“ „Dobro bo, Ve znaš kak je mam rad. Liki dosta ga skühaj! Tisto velike skledo puno!“ Martin je pokazao posodo na kühnskoj steni, — bilo je obečano.

Drügi dén poldné je Margejta postavila pred svojega možá tisto skledo kühanoga povojenoga mesa. Obá sta sela tak, da sta si gledala eden ovomi v obráz. Martin je začno slastno jesti meso, Margejta je pa nestrpnó čakala, kaj bo. Nazadnje pita, gđa je Martin polovico že pojo: „Ali še kaj vidiš?“ „Či duže menje.“ odgovori Martin i vrlo nadaljúje telovno delo kršćanskoga smilenja. Gđa se je meso h konci približávalo, pita ga žena znova: „Ali še zmerom vidiš?“ „Vej ti pravim, či duže menje.“

Skleda se je nazádnje spráznila. Martin je svoje oči zatisno i globoko zdehno: „Margejta zdaj pa ne vidim nikaj več.“

Ona njemi je pa odgovorila z glasom, v šterom je bilo razlejšano mehko na očimetanje, čüteče i tiho veselje: „Martin za kaj si teliko jo; ve sam te zmérom med jestvinov opominala, da bi jo zmerno zavolo oči, znaš.“ „Prekesno!“ zaječi Martin. „Ne bom več glédao zlatožarnoga sunca, hu...!“ Margejta ga toláži: „Lübi mož! no. Hodi!“ Dá njemi roko i ga pela prek praga vü. Med potjov je pa Martin sploh pomali pogledúvao pred sébe ali venkráj.

Tak prideta do globokoga járka. Margejta se teda stavi i pravi: „Martin malo me počákaj, da skočim k „Pepi“ po malo pila za tébe. Gvüšno si naimje po okajenom mési zéden. Samo méрно stoj, da kam ne spádnés.“ Martini se zabliška v glávi, kaj nameráva žena. Čütila se je preslaba, da bi ga vrgla v vodo pri bregi, zato je štela nikelko stopájov od daleč v njega zaleteti i ga spraviti v mokri grob. „Le idi, pa hitro pridi,“ veli mož. Naskori se je pokazalo, da se on istina ne moto, pač pa se zmešala ona. Tisti hip náime, gđa se je z rasprestrétimi rokami približávala moži, se je on hitro ogno i žena je čapuk spádnola v vodo. Začnola je kričati nemilo, tak ka njoj je sapa s falúvala. „Reši me, Martin, reši me!“ Martin je pa mirno odgovarjao: „Ne vidim te Margejta, ne vidim te.“

Še v pravčas pribežita bližnji pek s pomočnikom i jo rešita iz valov. Martin i Margejta sta pa šla domo oba ozdrávljena telovne i dühovne slepote.

domačije ostaviti. Kaj bo z toga ne vemo, ali nemci se to nikak ne vidi, tem bole ne, da francoz tudi tak dela, kak njegov zaveznik, rus.

Viljen, albanski kral, meseca majnika pohodi srbskoga krala v Belgradu.

Novi ministerski predsednik na Taljanskom je opet prvejši *Giollitti*.

Velike povodni so na Vogrskom v treh županijah: Máramaros, Beszterce-naszód i Ugocsa, Reke Tisza, Iza. Tarac, Talabor i Szamos so vöpolejale i več hiš pa vnogo márhe odnesle. V Máramaroros-i je 60 vesnic pod vodov, Tiszaujlak občino je pa Tisza poplavila i 400 hramb podrla.

Koline v deželnoj hiši v Budapesti. Márciuša trinajstoga v pétek je devédesét poslanikov, vládne stránke (Kormány) nikše goršcenje melo, na šterom so jeli: grahova župo, ribjih paprikáš, nadeto zelje, prasečo pečenko, kisilakove rezánice i kisilakove krápce.

Štelinga se začne aprila 15-ga. Báron Hazai Samu minister domobranstia je té glas z Beča prineso.

5000 metrov visiko je leto amerikanec Wright-lajdnant. Više je ne mogeo zato, ka njemi je benzin zmrzno. Gda se je doli púšto so ga celó odreveneloga mogli iz stroja zignoti.

Roščov bo letos dosto, zato pa minister poljedelstva ostré ukaze vüdava, kak se more jüdstvo té škodlive stvári brániti.

Strašni ognji okoli Szombathelya. Desetoga toga meseca je okoli Szombathely-a sodni dén bio. V mesti samom je bio troji ogenj, ali brez vekše nesreče. V Vasvári so tri hiže dolpogorele, v Strém-i je 51 hramb zgorelo, v Vasszécsenyi 21 hiš párm 20 hlevov i 10 stal. Najvékši ogenj je pa bio v Répcelak-i, štera občina, čeravno je več postáj oddaljena od Szombathely-a se je v svojoj žarečoj nesreči lepo dala z mest glédati. Zgorelo je tū 57 hiš, 120 parm, 25 veliki sadovnjákov, 6 márhe 400 svinj i več jezér kúr. Zgoreli sta tūdi dve ženski mati i hči. Edna ženska se tak rešila smrti, da se je v péč potégnola, odket so jo živo pa zdravo nazájdobili njéni. Kvára je samo v toj slednjój občini više 300 jezér koron. Čuvaj nas sv. Forjan ognja nesreče,

Glási.

Tifus v Lendavi. V Lendavi se tifus močno razširjáva. Preminoče dni je edno mládo življenje porobo. Mro je v njem Gállíč Tomáz dimnikárski mešter v 33 letom svoje starosti Objokava ga dovica i četvéro drobne decé.

Betežni plebanoš. Jvko Ivan štrigovski plebanoš so na smrtjé zbetažali. Boži žlak jih je vdaro.

Smicanje v Satahovcih. Dündek Jožefa 20 let staroga mladenca je do krvávoga smekno 15 let star Vrečič Ludvik. Zavolo svojega vkradjenoga zavca se je pernjao Dündek z dečekcom, i njegovo máterjov i v toj njoki dobo od pojba smieljáj. Žandarje so pojba z zavcom po vési goni i i njim je odkrio vse.

Premenjeno senjo. V Draškovicihbo letos decembra 14-ga i nej 13-ga senje.

Nova meša. Na cvetno nedelo bodo č. g. Berden Andáš štrtoletni bogoslovec v mešnika posvečeni. Prvo sveto mešo bodo meli v Bogojini na vüzemski ponedelek.

Na znanje. Ki se v Tišinskoj fari v sv. Mohora družbo šče dati spisati, naj se do slednjega márcia glási ali na Tišini pri Kodila Ludviki zvonári, ali pa v Gederovcih pri Edšidt Štefani šošteri.

Fotografije pokojnoga kanonika se tūdi dobijo pri imenüvanom zvonári po 2 K 20 fil. Ki je sam naroči ešče 20 fil, poštnine plati. Fotografije s 17 cm. velike.

Povožena žena. Dr. Lamm Anton so bočki velearendaš je z motorom povozo edno moštansko žensko, Zrinski Ferenc ženo. Sodnija ga ne osodila, záto ka je prej glásdavao i se ženska ne ognola, nego od strahü naravnoč pod motor bežala.

Začnole so se „velke spovedi“. Ta prva je bila v Čerensovcih márcija 15-ga i 16-ga. Spovedalo se jih do 1000. Márcia 23—23-ga pa v B gojini, 26—27-ga v Túrníšči, 29—30-ga v Beltincih, aprila 1-ga v Martjancih, 2-ga na Tišini, 3-ga v Soboti.

Koliko dobi, ki debrecenske napadnike vloví? Od ministerstva 30, od kapitánstva redárskoga pa 10 jezér koron. Ki pa redárstvo samo na sled pripela, dobi za vsakoga krivca 5 jezér koron.

Ogenj. Pri Svetom Križi je ogenj bio té dni. Gorela je štala v krčmi. Obranili so jo gojenci veržejski, ki so komaj o polnoči prišli z gasitbe nazaj v samostan.

Bitje. Dnestjedeno so se z cerkvi idoč nešteri trnarski dečki po poti zbili. Znam so si predgo preveč na srca vzeli i to je genelo na bitje?

Romanje v sveto deželo. Od 1—23 septembra bodo frančiškani romanje vodili v sveto deželo. Ki se toga romanja žele vdeležiti naj se oglási na té naslov: Vodstvo horvatskega romanja v sv. deželo, Zagreb, Kaptol štev. 9. frančiškanski samostan. Vožnja v tretjem razredi z stroškom vréd pride na 300 K. Glasiti se more do 24 junija i platiti se more cela šuma do 1. julija.

Razpočena gád. Bogojanskoga mlinara Savel Jožefa močna cementana gád se je razpočila. Prednji del i pol vdilanjega se je dolpústilo v jamo na zvünešnja kola. Edno kolo je poškodüvano. Kriv je mehki grünt pa jama. Kvára računa 1400 K. Gádo zdaj z piki nejnokovéjo.

Smrt na senji. Mišič Anton konjski trgovec z Preloga je konja tržo ali küpec ga ne šteo meti zato, ka ga je za kehljivoga spoznao. Na to reč se je trgovec razsrdo, rdeči postao i mrtev vküpspadno. Srčeni kap ga je zadeo.

Samomor. Čakovskoga Hotela „Zrinji“ službenik Wünscher Ferenc iz Graca je zapravo 120 kor. gospodovih penéz i od strahü da ga gospod sodniji naznani, se je v štali obesio.

Roparje v Prelogi. Porobiti so namenili blagajno (Kaso) natáriušovo, ali stražarje so je ravno te zapazli, kda so omár šteli na cesto odvleči i ga odpelati, da so z koli tam bili štirje.

Nočno klantivanje. V Beltincih to grdo navado majo „nisterni“ dečki, da v noči klantivojo. I s tem večkrat delajo nemir i kvar lüstvi. Med 16 i 17 márcem v noči so več kvára napravili pri štiraj vértaj od ednoga so celo drva k drugomi sosedi znosili. Nego te junáceje so nam znáni, ki tak pridno svojo nočno službo oprávlajo. Za zdaj njim prizanesemo, nego či de se še to več ponávlalo, je po iméni dámo v novine djati, da pridejo v roke pravice. Zato opozárjamo stariše, pazite na svoje sine naj vam v noči doma bodejo. Ar drugim kvar delati je proti božoj i tūdi s veckoj postavi. Či skrbéte za svoje časno imetje, skrbte tūdi za tisto, od šteroga te mogli oster račun dávati. Zapomnite si reči sv pišma. „Što pa za svoje, zlasti za domače ne s krbi, je vero zatájo i je hújši od nevernika.“

Grozovita mati. Iz South-Bethlehema nam piše edna slovenka, ka je tam edna mati svoje betežno dete kopala! Da se njoj je pa voda premrzla vidila, jo je v skledi z detetom vréd na šporeh djála, ona pa v trgovino odišla. Tū je pa tečas brbrala, se zagučavala dokeč je domá ne zavrela na šporati i dete v kropi ne sem-tam metala. Siročeki je koža vse gorspokala. Mrcina je tak svoje lastivno dete skütala.

Dari na kapelo malopolansko z Nedelice: Čéh Marks žena 40 fil., Farton Ferenc 20 fil., Hozjan Jožef 60 fil., Görköš Janoš 20 fil., Farton Ana 20 fil., Görköš Ferenc 40 fil., Bakán Ivan 1 kor., Görköš Ana 40 fil., Hozján Jožef 20 fil., Čéh Janoš 30 fil., Šömen Ivan 60 fil., Lütar Jožef 1 kor., Zver Janoš 1 kor., Zver Štefan 60 fil., Radoha Peter 60 fil., Lebpr Števan 20 fil., Radoha Jožef 20 fill., Čéh Števan 40 fil., Gjurán Ivan 20 fil., Horvat Lukač 1 kor., Čéh Matjaš 1 kor., Šömen Ivan 60 fil., Ftičar Kata 20 fil., Čéh Janoša žena 2 kor., Lebar Marko 1 kor., Görköš Marko 1 kor., Žížek Ivan 40 fil., Horvat Števan 1 kor., Čéh Jožef 1 kor., Magdič Marko 80 fil., Vuk Ivan 1 kor., Slivnjek Marko 1 kor. Iz Žiskovske občine: Ciglár Števan 2 kor., Žálig Mihal 2 kor., Ráščan János 1 kor., Tibant Maria 40 fil., Cipot Janoš 1 kor., Kocet Ivan 40 fill., Čurič Števan 20 fil., Čurič Matjaš 40 fil., Cigán Jožef 1 kor., Špilák Matjaš 40 fil., Horvát Števan 60 fil., Horvát Maria 40 fil., Rous Treza 40 fil., Nemeč Treza 40 fil., Horvat Matjas 1 kor., Sobočan Ferenc 1 kor.

Gospodárstvo.

Je li mo prepravljali krte?

Zdaj, kda se ravnaajo travniki, ništeri vert se čemeri nad krtami. Slobodno se čemeri nego ne nad krtom, nego nad zemelskimi črvmi, šteri travi korenje v kraj grizejo. Kde je dosta krtanovcov—na ravenskom pravíjokrtovinjeki—tam more dosta škodlivih črvov biti. Moremo to razmeti. Človek tūdi ta ide, kde je ležése življenje. Zakaj jih pa te telko v Ameriko odide. Siromak krt

tudi tam kopa, kde je več črvov, kde brezi velkoga truda leže žive. Pa zakaj bi njemi to zamerili? Čeden gospodar se tem bolj veseli, da ma pod zomlov. kond njegova oblast ne segne. skritoga čarnoga pomočnika.

Zato si pa gori zapomnite kde te dosta krianovcov vidili verite meni, tisti travnik je betežen, orača ne odtirajte vkraj, esče bi tou mogli praviti, da bi jih li več bilo, da bi vam travnik prle ozdravo.

Pravijo, kje je dosta krtanovcov, tam je najlepše seuo. Verjem jas to, ar iz ednoga kraja krt prepravi škodljive črve, iz drugoga kraja pa luknje se napijejo vodov i vu suhši vlagov drzijo.

Krt je preveč velki siromak. Žmetno žive. Vsaki den telko more pojesti, kak on sam vaga.

Cena

Pšenica 24—24.30 K., žito 17.60—18 K., ječmen 15.40—15.80 K., oves 15—15.40 K., kukorica nova 16 K., krumpirje 5—6 K., seno 8 K lucerna, detelica 9.60 K., slama 4 K. Cena se razumi 100 kil.

Svinjsko meso na živo vago kila 160—164 filerov esče pri plemenih svinjáh.

Goveje meso na živo vago 18—88 filerov.

Pošta

L. S. South-Bottleham. Hvala na glási. Ov človek je dobro včino, če je poslal po drugoga duhovnika. Ki se boji ednoga i bi se pri njem nevredno znao spovedati, rajši naj v tretjo pušpekijo ide k nepoznánomi i se tam vredno ščisti. Té nesrečen je tudi sovražo vašega duhovnika, zato bole, če je inam šo. Ka so samo dva falata krúha djáli na stol, kda so duhovnik Božanstvo prinesli, kaže, da tisti siromaški ljudje ne vejo, kak se more dober Jezus sprejeti. Naj se nam ti zablodjeni pomilijo. Moli mo za njé, i opominajmo je pa vse bo dobro. Ti je tudi vabi k vašemi duhovniki, pomali že bo red i mir.

B. M. 28. Slovenka. Imé svoje podpišite, to je potrebno za volo moje odgovornosti, v novináh pa ne bo vaše imé objavljeno. Pišite samo na en stran papera pa z temi črkami, kak je list zdaj štampan. Reči so dobre i je radi objavimo, samo držite se toga, kaj sem više napisao. Esče prav pride članek. V ponedek pred poldnom ga pa že morem dobiti.

Za krátek čas.

Naš prvi redár.

Máli dečák sam bil esče, ali zato dobro pomlim, gda je naša občina prvoga redára (policaja.) dobila, pa žalost, slednjega.

— Celo delo se tam začne, ka so Vöršekova Žúža v Soboto nosili edno kvočko na odajo, štero so naši židovje ne šteli kupiti. Žúža so prinesli domo glás, ka sobočanci redára májo na vulicaj, takšega, kak po varašej so, s sáblöv, s kapov pa z lepov soldáčkov oblekov. Žúža so tak znali od njega pripovedavati, kajih je drugi den više dvajseti neslo kvočke v Soboto, ove so komaj možévje domá stavili. Tak se njim je povido, ka groza. Večer že cela vés od redára gučala, Velki, máli, stári mládi, z ednov rečjov cela občina je ne drugo želela, kak redára meti. Po tak-

šem so žúpan nezna i drugo včiniti, kak občinsko správišče vkúppozvati. Cela vés se je vkúp nagnála na te zbor. Govor so Črvékov Jožef držali.

— Moremo redára meti so pravili, či de me samoga edno kravo koštao, ár naša slávna občina to nesmi trpeti, ka bi sobočanci pred nás vujšli. Takši občinarje mi tudi smo. Ka več má Sobota? Nikaj! Birovijo? Mi mo tudi meli! Bolnišnico? Mi jo tudi mámo. Či nega v njoj betežnika, za to mi nemremo. V sobočoj tudi ne bi bilo, či naši ljudje ne bi tá šli. Májo Sobočanci železnico? Mi mo jo gvúšno meli. Pa tak dale so gučali Črvék, grajavši sobočance ino slavivši nás. Nemajo se prej z nikim štímati. Či što, te smo mi vredni obprvim, da mo redára meli.

Črvékov govor se jo celov občini dopadno, tak, ka so enoglasno vöpovedali, ka mo mi tudi redára meli.

Správišče je pod voditelstvom Črvékovoga Jožefa edno poslaništvo vöposlalo, štero de se prišestno nedelo v Soboto pelalo. Tam na téni spreglédnejo redára, ino tak osodi te novo správišče kakši de naš. Ár de naš lepši, to je gvúšno.

Vnedelo so Gabrov Júri resan vozili poslanike v Soboto redára oglejüvat. Sobočanci so si ne znali kaj misliti, gda so naše slávne može pod voditelstvom Črvékovoga Jožefa spoj okoli redára vidli hoditi.

Večer kesno se pripelala domo komišija precí mokra od tekočine, štera se v Rakičan; v njé vlevala. Na drugi dén je znova v kúp bio občinski zbor, na šterom so vu imeni komišije Črvék dáli naprej svoje s kušnje. Mirovno smo poslünoli govornika, gda so prid dali esče kakši bode naš redár poleg njúve misli. Pozlačeno kapo, tri zvezde z šürkím rdečím robom lače, na kaputi tri rende gumb pa poleg sáble de esče pištolo meo. To so tak vönpravili, ka je nišče nikaj ne mogo proi praviti, nego je cela vés z ogrumnov navdúšenostjov pivolila vse, ino potrdila potros.

— Od velke navdúšenosti sam jas tudi takši „živio!“ skričao Vrábcovomi Balaži podvüha, ka so srmák Balaž mislili, ka se njim je cecátje tele odvázalo. Liki, gda so me na pamet vzeli so me tak tresnoli za vüha, ka sam te pá jas mislo, ka me strela zadela. To me je svadilo. Mené, prvoga dečka, ki že slobodno zvonit hodim, mené so tresnoli Balaž Vrábcov, ki so samo máli ritar!

To njim povrnoti morem! Začno sam kričati, ka doli z redárom! ne ga trbei! Abcug!

— Hej na to je priše vihér! Možki, ženske vse nad mene; Komaj sam vujšao s sivism hrbtom. Samo kranščák sam tam niháo.

— Z ednov rečjov naša občina je odvelke navdúševnosti esče na boj pripravna bila za redára.

— Za dva tjedna je prinas proščenje bilo. Ze je mogo obprvim naš redár v slúzbo stopiti. Ša redára so Motnjekovoga Ivana postavili, kiso. Dosta gučali, kakši husár so bili. Naprosčenje zajtra so jih v občinskoj hiži slovesno oblekli v drágo obleko, na štero je cela vés gizdava bila, ino sprevodili na pot.

Trdo so stopali Ivan. Nji je glédalo vsako oko. Tak nyim je vsaki rad bio, ka s koro pri vsaki vrátaj so jih čakali s kántov.

Ivan so pa bili sobočancan na čemére, Po vsakoj kupici so bole tido stopali. Proti poldnevi, gda so rávno odvélke meše šli, so proti mosti stopali šteri je na potoki skoz po-

vesi tekočem. Ali Ivan, ali so se od velke části spozábili, ali je pa vino bilo krivo, da so most ne vpamet vzeli, pa so po vodi šli prek. Rávno na sredini so bili, gda se njim sábla med nogé smela, ino Ivana, našega prvoga redára v potok vrgla. Grozen smeh je nastano na mosti, gda so Ivan ves blaten z potoka stopali. Obleka je na nji za nikoj bia. Več je nišče ne šteo nasebé oblečti. Zató esče zdaj nemamo redára.

— V Soboti je bio najvekši smeh.

Mirosláv.

Anton Žakelj črevljár v Žirih (Krajna)

priporoča svojo veliko zalogo vsakoverstnih obüval za delavce, kak za gospodare i rüdokope. Izdeluje tudi moderno obütvo za gospode ino dame. Pošila se proti poštnomi povzetji. Prosi se za nátenčni naslov i mero od noge.

Vino k odaji!

G. Lukovnjak Štefan i žena Franciška iz Gornjega Lenduša II. okraja mata 100 akovov vina k odaji. Ki žele to dobrotečno pitvino meti, naj se zglesi pri ::

Kerman Jožefi

v Štrigovi

Stridóvár, Zalam.

Cena litra je 64 filerov.